

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 75Ek/1604/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120400364
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Veronika Šuchová LL.M
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6120400364.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: ESTRENO GROUP s. r. o., so sídlom Jašíkova 22/276, 821 02 Bratislava, IČO: 47 883 031, v konaní zastúpený: advokátska kancelária agner & partners, s. r. o., so sídlom Špitálska 10, 811 08 Bratislava, IČO: 36 722 758, proti povinnému: FARDOUS PARTNERS správcovská, k.s., so sídlom Námestie SNP 14, 811 06 Bratislava, IČO: 48 002 381, v konaní zastúpený: JUDr. Mgr. Radoslav Baran, advokát so sídlom Nám. SNP 14, 811 06 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 222 957, o vymoženie 2.368,82 Eur a trov exekúcie, v exekúcii vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Ing. Štefana Hrebíka, so sídlom exekútorského úradu: Duklianskych hrdinov 2946/6, 901 01 Malacky, IČO: 31 148 531, pod sp. zn. 5122EX 339/20, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, rozhodujúc o sťažnosti oprávneného proti Uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 75Ek/1604/2020 zo dňa 25. augusta 2021, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávneného proti Uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 75Ek/1604/2020 zo dňa 25. augusta 2021 **z a m i e t a**.

II. Oprávnený je **p o v i n ť** nahradiť povinnému trovy sťažnostného konania spolu v sume 61,50 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia k rukám právneho zástupcu povinného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 25.08.2021 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyšším súdnym úradníkom Uznesenie pod sp. zn. 75Ek/1604/2020, ktorým vo výroku I. zastavil exekúciu v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), vo výroku II. uložil oprávnenému povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu paušálnych výdavkov vo výške 36 Eur do 3 dní od právoplatnosti napadnutého uznesenia a vo výroku III. uložil oprávnenému povinnosť zaplatiť povinnému trovy právneho zastúpenia v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie vo výške 123,- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 05.10.2020 domáhal od povinného vymoženiu 2.368,82 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - Uznesenia Okresného súdu Bratislava II č.k. 58C/68/2017 - 320 zo dňa 07.04.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.05.2020 a vykonateľnosť dňa 19.05.2020, vrátane Opravného uznesenia Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 58C/68/2017 - 336 zo dňa 28.01.2021, ktorý bol doručený v priebehu exekúcie (ďalej len „exekučný titul“). Dňa 18.12.2020 súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. Štefanovi Hrebíkovi, so sídlom exekútorského úradu: Duklianskych hrdinov 2946/6, 901 01 Malacky, IČO: 31 148 531, ktorý ju vedie pod č. 5122EX 339/20. V priebehu konania predložil súdny exekútor súdu návrh povinného na zastavenie exekúcie. Preskúmaním návrhu bolo súdu preukázané, že povinný podal návrh na zastavenie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote.

2.1. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie žiadal zastaviť exekúciu z dôvodu, že nie je subjektom hmotnoprávnej povinnosti, ktorú si oprávnený prostredníctvom exekučného konania voči nemu vymáha. Pochybenie v základnom konaní vidí v tom, že povinný mal postavenie správca konkurznej podstaty úpadcu Európska vzdelávacia akadémia, n.o. v likvidácii, so sídlom Nobelova 16, 836 14 Bratislava, IČO: 37 924 010. Podľa názoru povinného sa jedná o chybu v písaní zo strany konajúceho súdu, ktorý neúplne uviedol označenie žalobcu - nositeľa hmotnoprávnych práv a povinností, ktorým je v tomto prípade úpadca, v ktorého mene a na ktorého účet koná správca v súlade s ustanovením § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“). Vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka Európska vzdelávacia akadémia, n.o. boli zo zákona (podľa ustanovenia § 47 ods. 1 ZKR) prerušené všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkali majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, a teda aj konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58C/68/2017. Všetky súdne a iné konania mohli pokračovať len na návrh správca, ktorý sa podaním návrhu na pokračovanie stal ex lege účastníkom konania namiesto úpadcu, pričom však koná v jeho mene a na jeho účet. Povinný je teda toho názoru, že oprávneným uvádzaný exekučný titul je exekučným titulom vo vzťahu k úpadcovi Európska vzdelávacia akadémia, n.o., a nie voči správcovi (v tomto konaní povinnému), ktorý vystupuje len ako správca konkurznej podstaty úpadcu, pričom vymáha jeho nároky a uplatňuje prostriedky procesnej obrany a útoku namiesto úpadcu, avšak vždy koná v mene úpadcu a na jeho účet. Z týchto dôvodov žiadal exekúciu zastaviť a priznať náhradu trov právneho zastúpenia.

2.2. Oprávnený nesúhlasil s argumentáciou povinného. Poukázal na oneskorenosť obrany povinného, pričom zdôraznil zásadu vigilanti bus iura scripta sunt t. j. práva patria len bdelym. Skonštatoval, že povinný vystupoval počas celej doby jeho účasti v konaní pred súdom ako strana spore, bez uvedenia identifikačných údajov úpadcu a ak by aj bol povinný v súdnom konaní nesprávne označený, túto skutočnosť mal a mohol namietat' včas a v súlade s právnym poriadkom. Predložený exekučný titul je právoplatný a vykonateľný, preto je povinný ho plniť.

2.3. Po preskúmaní návrhu na zastavenie exekúcie a ďalších podaní v spise mal súd preukázané, že tento bol podaný v zákonnej 15-dňovej lehote, čo spôsobilo, že návrh na zastavenie exekúcie má voči povinnému odkladný účinok. V odôvodnení napadnutého uznesenia poučil strany o tom, čo je účelom exekučného konania a za akých podmienok sa uskutočňuje. Následne exekučný súd pristúpil k preskúmaniu návrhu na zastavenie exekúcie. Uviedol, že v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie, pričom pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t.j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Dôkazné bremeno zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal. Obranu povinného o tom, že nie je pasívne vecne legitimovaným v zmysle exekučného titulu vyhodnotil ako dôvodnú. Povinný totižto v návrhu na zastavenie exekúcie dostatočne preukázal súdu nedostatok pasívnej legitimácie, keď predložil Opravné uznesenie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 58C/68/2017 - 336 zo dňa 28.01.2021 v spojení s potvrdzujúcim Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/31/2021 - 363 zo dňa 30.03.2021, ktorým došlo k oprave záhlavia uznesenia (exekučného titulu v tomto konaní). Z výroku Uznesenia Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 58C/68/2017 - 320 zo dňa 07.04.2020 (exekučného titulu v tomto konaní) totižto vyplýva, že „žalobca je povinný

zaplatiť žalovanému...“ pričom ako žalobca je v záhlaví tohto uznesenia označený: FARDOUS PARTNERS správcovská, k.s., so sídlom Námestie SNP 14, 811 06 Bratislava, IČO: 48 002 381. Z opravného uznesenia vyplýva, že došlo k oprave záhlavia uznesenia (exekučného titulu v tomto konaní) v časti označenia žalobcu tak, že tento správne znie: „FARDOUS PARTNERS správcovská, k.s., IČO: 48 002 381, so sídlom Námestie SNP 14, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Európska vzdelávacia akadémia, n. o. v likvidácii, IČO: 37 924 010, so sídlom Nobelova 16, Bratislava.“ A toto rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím súdom. Uvedeným opravným uznesením teda došlo k oprave chyby v písaní. Vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení uviedol, že vecnú legitimáciu má ten z účastníkov, ktorému vyplýva tento stav z hmotného práva, teda ten kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitimácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti (pasívna vecná legitimácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (oprávnený), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o

nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom oprávnený tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (povinný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Vzhľadom k uvedenému súd exekúciu v celom rozsahu zastavil podľa ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. V nadväznosti na tento výrok súd priznal súdnemu exekútorovi náhradu paušálnych výdavkov vo výške 36,- Eur, pretože oprávnenému bolo možné pričítať dôvod zastavenia exekúcie vo vzťahu k osobe súdneho exekútora a dôvod ukončenia exekúcie nastal do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie. Súd zároveň priznal náhradu trov právneho zastúpenia aj oprávnenému za dva úkony poskytnutej právnej služby vo výške 123,- Eur, konkrétne (50,63 Eur za prevzatie a prípravu zastúpenia + 50,63 Eur za spísanie a podanie návrhu na zastavenie exekúcie + 2x režijný paušál za rok 2021 vo výške 10,87 Eur.)

3. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka doručil v zákonom stanovenej lehote sťažnosť oprávnený. V sťažnosti poukázal na svoje vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie, kde tiež uviedol, že nárok na náhradu trov konania z právneho hľadiska nepredstavuje príslušenstvo žalovanej pohľadávky a takýto nárok teda nie je možné prihlásiť do konkurznej podstaty úpadcu a zároveň nejde ani o taký záväzok, ohľadne ktorého koná v zmysle § 44 ods. 1 ZoKR správca v mene a na účet úpadcu, ako nesprávne uviedol povinný v návrhu na zastavenie exekúcie, keďže správca koná v mene a na účet úpadcu len ohľadne majetku podliehajúceho konkurzu, avšak z ust. § 67 ZoKR je zrejmé, že nárok na náhradu trov konania, resp. povinnosť ich znášať, nespadá do konkurznej podstaty úpadcu. S týmito skutočnosťami sa súd v rámci uznesenia o zastavení exekúcie žiadnym spôsobom nevysporiadal, napriek tomu, že posúdenie otázky nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy pôvodného súdneho konania bolo podľa návrhu na zastavenie exekúcie tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorou povinný tento návrh odôvodnil a ktorá podľa povinného bráni vo vymáhateľnosti nároku a má byť dôvodom na zastavenie exekúcie. Povinný totiž v návrhu na zastavenie exekúcie požadoval zastaviť exekúciu z dôvodu, že údajne nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy konania, ale ním má byť úpadca, nie z dôvodu, že by v exekučnom titule nemal vystupovať na strane žalobcu, t. j. že by nebol subjektom, ktorého súd v exekučnom titule označil za povinného nahradiť trovy konania. Samotné vydanie Opravného uznesenia, ktorým bolo spresnené postavenie povinného, teda nemôže odôvodňovať zastavenie exekúcie, to by mohol iba právne odôvodnený záver súdu o tom, že nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy konania je úpadca, nie povinný, napriek tomu, že povinnosť bola uložená povinnému, ako strane sporu - žalobcovi v pôvodnom konaní. Opravné uznesenie predsa v žiadnom smere nerieši otázku nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy konania. Aj v zmysle Opravného uznesenia je naďalej osobou, ktorej bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania povinný, nie úpadca, keďže v danom smere k zmene subjektu konania na strane žalobcu vydaním Opravného uznesenia nedošlo. Odôvodnenie zastavenia predmetnej exekúcie údajným preukázaním nedostatku pasívnej vecnej legitímácie povinného predložením Opravného uznesenia je teda absolútne neprípustné, keďže Opravným uznesením predsa nedošlo v žiadnom smere k zmene osoby, ktorá vystupovala v pôvodnom súdnom konaní na strane žalobcu (t. j. povinný) a ktorá je naďalej podľa exekučného titulu (aj v znení opravného uznesenia) povinná znášať trovy konania. Odhliadnuc od toho, že súd sa rozhodujúcou otázkou nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy pôvodného súdneho konania vôbec nezaoberal, odbil ju navyše tvrdením o tom, že oprávnený údajne „uviedol rozsiahlu argumentáciu (pozn. ohľadne nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy konania), z ktorej sám vyvodil záver, že pre rozhodnutie vo veci je menej podstatná, pričom za rozhodujúcu označil skutočnosť, že z uznesenia, ktoré bolo v tomto konaní predložené ako exekučný titul, vyplýva nárok oprávneného proti povinnému ako strane sporu bez akýchkoľvek pochybností“. Oprávnený považuje otázku posúdenia nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy konania za nosnú pre posúdenie prejednávanej veci. Oprávnený napriek tomu, že súdu uviedol komplexné právne posúdenie veci, nedostal zo súdu na túto otázku odpoveď. Preto túto otázku opätovne súdu predkladá na zodpovedanie. Ďalej v podanej sťažnosti oprávnený zopakoval dôvody, pre ktoré má za to, že povinný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy pôvodného súdneho konania a poukázal na to, že v danom súdnom konaní bol na základe § 47 ods. 3 ZoKR v znení účinnom do 31. 12. 2015 a na základe vlastného rozhodnutia stranou sporu povinný (nie úpadca). V predmetnom konaní povinný nevystupoval ako zástupca úpadcu, ale sám bol stranou sporu, so všetkými právami a povinnosťami v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania protistrane v prípade neúspechu. Oprávnený má za to, že súd vec nesprávne právne posúdil, keď zastavenie exekúcie odôvodnil údajným nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie povinného predložením Opravného uznesenia, pričom však z predmetného Opravného uznesenia v žiadnom prípade nedostatok pasívnej vecnej legitímácie povinného nevyplýva. Súd uviedol iba zhrnutie priebehu konania a všeobecné formulácie a citácie právnych predpisov, pričom

údajný nedostatok pasívnej vecnej legitímácie povinného, z ktorého dôvodu zastavil exekučné konanie, vôbec nezdôvodnil. Aj po vydaní opravného uznesenia ostal jediným povinným (a jediným účastníkom pôvodného súdneho konania na strane žalobcu) práve povinný. Vydaním predmetného Opravného uznesenia nedošlo k zmene účastníka pôvodného súdneho konania na strane žalobcu a teda k zmene osoby povinnej podľa ust. § 255 Civilného sporového poriadku znášať trovy pôvodného súdneho konania. Spresnenie postavenia povinného v pôvodnom súdnom konaní uvedením dodatku „správca konkurznej podstaty úpadcu“ nemá žiaden vplyv na to, že nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy pôvodného súdneho konania aj po vydaní Opravného uznesenia naďalej práve povinný, nie úpadca a teda povinným tvrdené skutočnosti, na základe ktorých by malo dôjsť k zastaveniu tejto exekúcie, neexistujú.

4. Súd vyzval právneho zástupcu povinného, aby sa k podanej sťažnosti vyjadril v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Povinný vo vyjadrení k podanej sťažnosti poukázal na to, že pokiaľ oprávnený tvrdí, že je vylúčené, aby vo veci nároku na náhradu trov konania konal v pôvodnom súdnom konaní povinný na účet úpadcu, keďže nárok na náhradu trov konania nepredstavuje majetok podliehajúci konkurzu a teda sa naň nevzťahuje ust. § 44 ods. 1 ZoKR, oprávnený pri svojich úvahách opomína, to, že trovy v zmysle exekučného titulu vznikli spojitosti s uplatňovaním nároku (požiadavky) úpadcu na súde, v mene a na účet, ktorého konal správca podľa § 44 ods. 1 ZoKR. Predmetom samotného konania na Okresnom súde Bratislava II nebolo iba uplatnenie trov konania, ale zaplatenie požiadavky úpadcu v súvislosti, s ktorým konaním úpadcu, v ktorého mene a na ktorého účet koná správca, vznikol oprávnenému nárok na náhradu trov konania. Vo zvyšku poukázal na návrh na zastavenie exekúcie. Povinný si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s podanou sťažnosťou.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku, v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

7. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

8. Podľa § 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 z.z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej aj ako „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

10. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

11. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. Podľa § 44 ods. 1 ZoKR v znení účinnom do 31. 12. 2015, oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu.

13. Podľa § 47 ods. 3 ZoKR v znení účinnom do 31. 12. 2015, v konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu.

14. Súd prvej inštancie (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 a 2 CSP), po

skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť nebola podaná dôvodne, a preto ju zamietol.

15. Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru súdu prvej inštancie učinil i konajúci vyšší súdny úradník napadnutým uznesením zadosť.

16. Treba konštatovať, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Hoci sa vyšší súdny úradník nevysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania resp. nevysporiadal sa s nimi v takom rozsahu, ako to účastníci (konkrétne oprávnený) očakávali, uvedené súd prvej inštancie nepovažoval za tak vážne pochybenie, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie, pretože napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka vyhodnotil ako vecne správne. Zároveň, súd prvej inštancie prihliadol na to, že zrušením napadnutého uznesenia by sa na postavení oprávneného, ktorý podal sťažnosť, nič nezmenilo, nedošlo by k zlepšeniu jeho procesného postavenia, preto sa súd právnou argumentáciou oprávneného, ktorú zopakoval aj v podanej sťažnosti, zaoberal v tomto rozhodnutí.

17. V nadväznosti na vyššie uvedené tak na podporu správnosti rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka súd prvej inštancie v prvom rade poukazuje na nespornú skutočnosť, a to že návrhom na vykonanie exekúcie sa oprávnený voči povinnému domáhal vymoženia 2.368,82 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým bolo rozhodnuté o výške náhrady trov právneho zastúpenia na podklade rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 04. 06. 2019, sp. zn. 58C/68/2017-312, ktorým bol nárok na náhradu trov konania priznaný žalovanému (oprávnenému) voči žalobcovi. Z výroku exekučného titulu vyplýva, že „žalobca je povinný zaplatiť žalovanému...“, pričom ako žalobca je v záhlaví tohto uznesenia označený: FARDOUS PARTNERS správcovská, k.s., so sídlom Námestie SNP 14, 811 06 Bratislava, IČO: 48 002 381, t.j. povinný v tejto exekúcii. V konaní ďalej nebolo sporné, že Okresný súd Bratislava II vydal Opravné uznesenie sp. zn. 58C/68/2017 - 336 zo dňa 28.01.2021, ktorým opravil záhlavie uznesenia (exekučného titulu v tomto konaní) v časti označenia žalobcu tak, že tento správne znie: „FARDOUS PARTNERS správcovská, k.s., IČO: 48 002 381, so sídlom Námestie SNP 14, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Európska vzdelávacia akadémia, n. o. v likvidácii, IČO: 37 924 010, so sídlom Nobelova 16, Bratislava.“ Správnosť Opravného uznesenia bola potvrdená potvrdzujúcim Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/31/2021 - 363 zo dňa 30.03.2021.

18. Z obsahu exekučného spisu je ďalej zrejmé, že návrhom na zastavenie exekúcie sa povinný domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu, že nie je pasívne vecne legitimovaným z exekučného titulu, pretože v rámci súdneho konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul vystupoval ako správca konkurznej podstaty, pričom konal v mene a na účet úpadcu. Oprávnený mal naopak za to, že v predmetnom súdnom konaní povinný nevystupoval ako zástupca úpadcu, ale sám bol stranou sporu so všetkými právami a povinnosťami v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku, vrátane povinnosti nahradit' trovy konania protistrane v prípade neúspechu. Spornou medzi účastníkmi konania sa tak stala otázka pasívnej vecnej legitimácie, teda to ktorému subjektu (správcovi konkurznej podstaty alebo úpadcovi) bola uložená povinnosť nahradit' trovy súdneho konania v zmysle exekučného titulu.

19. Po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia a po oboznámení sa s ďalším obsahom exekučného spisu sťažnostný súd rovnako ako vyšší súdny úradník dospel k záveru o dôvodnosti návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Možno konštatovať, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že povinný v rámci súdneho konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul, vystupoval v pozícii správca

konkurznej podstaty úpadcu, ktorým bola Európska vzdelávacia akadémia, n. o. v likvidácii, IČO: 37 924 010, so sídlom Nobelova 16, Bratislava. Ako mylný však sťažnostný súd vyhodnotil názor oprávneného, že povinný ako správca konkurznej podstaty mal v rámci tohto súdneho konania postavenie sporovej strany, ktorej možno uložiť povinnosť náhrady trov konania.

20. Hoci § 47 ods. 3 ZoKR v znení účinnom do 31. 12. 2015 hovorí o tom, že po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu sa správca konkurznej podstaty podaním návrhu na pokračovanie v súdnom konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu, pri posúdení charakteru postavenia správcu v súdnom konaní nemožno vychádzať izolovane len z uvedeného ustanovenia, ale je potrebné zohľadniť aj ďalšie ustanovenia ZoKR. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje práve na § 44 ods. 1 ZoKR v znení účinnom do 31. 12. 2015, ktorý upravuje, že vyhlásením konkurzu prechádza na správcu oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku s tým, že správca pritom koná v mene a na účet úpadcu. Z pohľadu hmotného práva sa konanie správcu javí ako konanie mandatára, teda ako priame zastúpenie, keď právny úkon robí síce zástupca, ale účinky z tohto právneho úkonu vznikajú priamo zastúpenému. Aj z uvedeného potom vyplýva, že v súvislosti s účasťou správcu v súdnom konaní namiesto úpadcu má správca konkurznej podstaty postavenie účastníka konania „sui generis“, pretože na konaní sa zúčastňuje úplne z iných dôvodov ako strana sporu v zmysle CSP, pričom jeho účasť, postavenie a aj odvolanie upravuje osobitný zákon (zákon č. 8/2005 Z.z.). V zmysle zákonnej úpravy je jeho povinnosťou v prípade potreby iniciovať napr. incidenčné konanie prípadne súhlasiť s pokračovaním súdnych konaní, ktoré by mohli priniesť aktíva do konkurznej podstaty úpadcu, a to pod následkom aj trestnej zodpovednosti. Je potrebné zdôrazniť, že správca v súdnom konaní nenahrádza úpadcu, nemá osobný záujem na výsledku sporu a ani z neho nijak priamo neprofituje. Všetky procesné či hmotnoprávne úkony v rámci súdneho konania robí správca „v mene“ a čo je podstatnejšie „na účet“ úpadcu, čo tiež znamená, že tieto úkony svojimi účinkami dopadajú priamo na úpadcu. Úspech či neúspech v spore tak nie je úspechom či neúspechom správcu, ale samotného úpadcu. Tieto závery sťažnostný súd podporuje aj poukazom napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Obdo 4/2009 z 24. februára 2010.

21. Napriek tomu, že v rámci rozhodovacej praxe sa možno stretnúť i s rozhodnutiami, ktoré sa vyhýbajú označovaniu správcu konkurznej podstaty za zástupcu úpadcu, táto rozhodovacia prax nie je jednotná. Aj tento sťažnostný súd sa prikláňa k záveru, že v prípade správcu konkurznej podstaty sa jedná akéhosi zákonného zástupcu úpadcu. Totiž, vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu zaniká úpadcovi procesná spôsobilosť, t.j. zaniká jeho schopnosť samostatne konať v tom rozsahu, v akom má spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti. Táto procesná spôsobilosť prechádza zo zákona na zákonného zástupcu, teda na správcu konkurznej podstaty ustanoveného súdom na základe ZoKR (k uvedenému napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo 8/2008 z 31. marca 2008). V tejto súvislosti si ale ďalej treba uvedomiť, že správca konkurznej podstaty koná za úpadcu len počas zákonom vymedzenej doby, t.j. počas trvania konkurzu. Právna argumentácia oprávneného tak nereflektuje stav, kedy by počas súdneho konania (iného než toho, ktorý by bol vyvolaný samotným konkurzom) došlo k zrušeniu konkurzu na majetok úpadcu, a teda správca by stratil oprávnenie konať v mene a na účet úpadcu. Práve v takomto prípade by stranou sporu (účastníkom konania) zostal sám úpadca, pretože zrušením konkurzu by sa obnovila jeho procesná subjektivita. Podľa názoru sťažnostného súdu oprávnený účelovo vykladá ustanovenia ZoKR, a to zrejme z dôvodu, aby sa domohol vymoženía povinnosti práve voči správcovi konkurznej podstaty, keďže v prípade samotného úpadcu vzhľadom na vyhlásený konkurz možno mať pochybnosti o jeho bonite.

22. V neposlednom rade treba poukázať na to, že prezentovaný výklad sťažnostného súdu podporuje i odborná literatúra - Ďurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021, s. 432, ktorá uvádza, že: „Vyhlásením konkurzu úpadca nestráca právnu subjektivitu a naďalej má spôsobilosť na práva a povinnosti a aj spôsobilosť na právne úkony v takom rozsahu, ako ju mal do vyhlásenia konkurzu. Do spôsobilosti na právne úkony sa mu zasahuje tým, že obmedzuje dlžníka ohľadne právnych úkonov, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu a výrazne, ak ide o nakladanie s majetkom. Zákon „vnútil“ úpadcovi v záujme veriteľov „zákonného zástupcu“, ktorým je správca, ktorý koná v mene úpadcu a na jeho účet. Konanie správcu má hmotnoprávne účinky v prospech a na ťarchu úpadcu. Ak napríklad správca vymôže určité plnenie, jeho vlastníkom sa stáva úpadca, aj keď toto plnenie alebo výťažok z jeho predaja sa použije na uspokojenie pohľadávok veriteľov. Platí to, samozrejme, aj opačne, ak je správca zaviazaný na určité plnenie. Uspokojenie takejto pohľadávky je možné len z konkurznej podstaty s výnimkou prípadov, keď je pohľadávka vylúčená z

uspokojenia ako napríklad trovy konania súvisiacich s konkurzom a pod. (§ 100 ods. 2). Po skončení konkurzu sú pohľadávky, ktoré neboli uspokojené počas konkurzu, vymáhateľné len proti dlžníkovi, nikdy nie proti osobe, ktorá vykonávala funkciu správcu.“ „Správca by bol zaviazaný osobne len vtedy, ak by bol žalovaný za výkon funkcie z titulu zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil.“

23. V nadväznosti na vyššie uvedené právne úvahy tak sťažnostný súd dospel k záveru, že pasívne legitimovaným v zmysle exekučného titulu nie je povinný ako správca konkurznej podstaty, ale je ním priamo úpadca, teda Európska vzdelávacia akadémia, n. o. v likvidácii, IČO: 37 924 010, so sídlom Nobelova 16, Bratislava, za ktorú „len“ koná povinný ako správca konkurznej podstaty. Teda nie je priamo povinným subjektom z exekučného titulu. V základnom súdnom konaní neboli žiadne pochybnosti o tom, kto vystupoval na strane žalobcu. Exekúcia na podklade predloženého exekučného titulu v spojení s opravným uznesením by tak mala byť správne vedená a postihovať majetok organizáciu Európska vzdelávacia akadémia, n. o. v likvidácii. Avšak exekučné konanie nemôže začať a ani prebiehať, pokiaľ na majetok úpadcu prebieha konkurz (pozn. podľa informácií z verejne dostupných registrov).

24. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 75Ek/1604/2020 zo dňa 25.08.2021 nebola podaná dôvodne, a preto ju postupom v zmysle § 250 ods. 1 CSP zamietol v celom rozsahu.

25. O trovách sťažnostného konania súd rozhodoval s poukazom na § 199d a nasl. Exekučného poriadku. Pretože súd prvej inštancie sťažnosť oprávneného zamietol, nárok na náhradu trov konania o sťažnosti sťažnostný súd s poukazom na § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 199d ods. 2 Exekučného poriadku priznal povinnému ako úspešnému účastníkovi, ktorý si nárok na náhradu trov uplatnil vo vyjadrení k podanej sťažnosti. Pokiaľ ide o ich výšku, súd povinnému priznal náhradu účelných, odôvodnených a preukázaných trov v sume 61,50 Eur spočívajúcich v odmene za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k sťažnosti zo dňa 18.10.2021 vo výške 50,63 Eur, k tomu prislúchajúci režijný paušál za rok 2021 vo výške 10,87 Eur, to všetko v zmysle § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. c) a ods. 5, § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení. Oprávnený je povinný nahradiť povinnému trovy tohto sťažnostného konania spolu v sume 61,50 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia k rukám právneho zástupcu povinného.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie. (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).